ju ema olla, „siis kanna lapse eest hoolt!“ Naine pöörис otse poe uksest sisse. „Tere Jumalime!“ ütles kaupmees, „mis su süda kutsub, kas pölle riiet, paela, nöörnöelu, nöörpa, wöi rätikuid? kõik on pool muidu ja raha tagasi, wöi worsti rohtu? Ütle aga julgeste!“ „Olge terwed lubamast!“ ütles Kaie, „ega meiesugusel ei olegi palju raha. Mis ma pidin küsima, akna peal nägin ilusat westi-riiet, ei tea mis maksab?“ „Westi riiet, jah!“ wastas kaupmees ja tõi; kena riie: punane nagu tulekahju, roosid otse kui kuld õunad. „Lass' mees paneb selga, jääd ise ta kõrwa noorikuks. Eks ole kawal riie?“ „Ega ma oma mehele osta, waid poisile, kes mulle kaswandikuks jääb!“ „Kaswandikule ostad! on kohe näha, et oled ristiinimene, teine ema ei wiitsi oma lapsele seda osta. Otsi aga raha, maksab 50 kopikat!“ Kaie ehmatas: „50 kopikat! siis jäägu parem ostmata! mis mu mees ütleb, kui seda kuuleb.“ Aga kaupmees ei lase minna, keda kord oma küünde wahele saab; ta ütles: „Kus su mees elab?“ Naine: „eks te tea, T. külas, kingsep Madis!“ „Noh muidugi — See on teine lugu: T. küla rahwale müün kõik alwemalt, need on kõik minu sõbrad! — 40 kopikat, wõtta ära riie!“ Naisel oli hea meel, mõtles: „hea õnn, et T. külas elan, saan kõik alwalt!“ Kaupmees tõi teise tükki riiet letti peale; „kuule! üks tee, kaks asja! pois saab westi, aga kus püksid ja kuue! Waata mis ilus riie, selle olen sinu tarwis hoidnud, wõtta ära, mis seal enam nõuu pidada, kuus küinart siin on, mis 60 kopikat maksab; üleüldse üks rubla hõbedat.“ Lõikas riide ära, enne kui naine jah ehk ei oleks saanud ütelda. Mis nüid muud, kui maksis raha ja läks oma teed; aga kaupmees naeris taga järele ja mõtles; „oled nehukesama loll, nagu teised!“

Kui Kaie turule jõudis, pääsid tema silmad lahti, et ta rumalaste oli teinud: „olen ostnud, mis nii palju tarwis ei ole! kellega nüüd nahka osta?“ — Aga ta tröstis oma südant: „eks mul ole weel 60 kop., saab seks korraks küll nahka osta — ja pois saab ka oma üli-

PÃƒÂ¤rnu Eesti-rahva Kalender 1885, lk. 24